

Vége egy jó plakát! – villant fel bennem, amikor megláttam a BALLANTINE'S új, nagy reklámhordó felületét. Be kell valljam persze, nem csak amiatt örültem, hogy a plakát jó minőségű. Lelkesedésemben erősen belejártam, hogy kedvenc italom kedvelt márkáját láthattam viszont a falakon – természetesen kissé, mondhatni, művészi-
leg a valóságtól elemelten. Ha jól emlékszem – mert emlékezni vagyok kénytelen, hiszen azóta, hogy akkor megláttam őket, a plakátok eltűntek, kénytelenek voltak eltűnni (erről majd később) – a kompozíció két részből állt. Egyik felén egy üveget lehetett látni, amelyből a játékos grafikus kedv valamiféle kígyót, lehet, hogy éppenséggel kobrát formált. Az alkohol megveszekedett ellenségei persze, ha akarják, beleláthatták volna a gesztusba azt a kemény ítéletet is, hogy az ital méreg, mérges kobra, megmar, megtámad, megöl – ezáltal a lehető legnagyobb hasznosságot és társadalmi érdekképviseletet, természetesen. Az óriásplakát másik felén egy meztelen hát- és fenékakt látható, a fenéken száraz almácskával, s egy *fiatal* fiatal férfiú a leánycsípőhöz hozzásimulva, bal kezével kissé, de érzékelhetően belemarkolva a fenékbe. Így van ez jól, gondoltam, a fiatal férfiak a fiatal nők csípőjéhez kell simuljanak, a fiatal kezeknek a fiatal fenékekbe kell kissé, de érzékelhetően belemarkolniuk, így volt ez velem is akkor, amikor fiatal voltam, s bár nem ittunk még komoly whiskyket a Kádár-rendszer jóvoltából (ittunk viszont olcsó de sok rumokat), a fenékek állagába és markolásába vajmi kevés beleszólása volt a kommunista vezetésnek.

A plakátokból kettőt láttam a saját szememmel, egyiket az Istenhegyi út elején, nem messze attól az éjszakai szórakozóhelytől, amelyet kézi rakétavetővel szoktak löni időnként, másikat pedig az Árpád-híd Dagály utcai felvezető kanyarjában. Mindkettőt autóból tehát, villanásnyi időre, de annál több örömmel, esztétikai megérezéssel.

Örömöm nem tartott sokáig. Második látásra már mindkét plakát el volt csúfítva, meg volt alázva, össze volt rondítva. Az Istenhegyi úti leányfeneket összetépdesték, a Dagály mellett pedig leöntötték piros festékkel. No, ezen elgondolkodtam. Hogy kik tették, az túlságosan nem érdekelt. Illetve abból a szempontból igen, hogy nyilván magukat a jó erkölcs és a nemzet védelmére felkent személyeknek képzelő aberrált emberek. Nemileg aberráltak, nyilván. Akik vagy azt nem bírták elviselni, hogy egy gyönyörű női feneket látnak – melyet ráadásul más markol. Hogy vagy az életükben nem volt olyan szép fenékük, vagy az életben nem fogta az ő fenéküket olyan szép fiatal férfikéz, vagy azt, hogy az életben nem volt olyan fenékű nőjük, az életben nem hajtották a fejüket olyan vonalú illatos csípőhöz, mint amilyen a plakátról lenézett rájuk. S elképzelem a hajnalt, amikor megközelíti nemzet- és erkölcsmentő férfiünk vagy nőnk az európlakátot, és belemarkol a harmatos lányseggbe. Közben izgalmat érez, lüktetést az ágyékában, borzongást a testében, szélsuhogást az agyában. Megérintette, elérhette, birtokolhatta, megalázhatta. Loccsan a piros festék a meztelen testen. Vér az, lüktet a fülében a *fogalom*, vér, elvette a szüzességét, menstruációját lesi meg, elérhető, kileshető közelségbe kerül a magasról leragyogó bálvány. Azután fölegyenesedik az igazság és tisztesség bajnoka, kijózanodik, elégedetten bámulja *művét*, megmentve az ifjúság, az ízlés, a nemzet becsülete. S már el is felejtí beteges rohamát, ilyen-olyan szintű kis kielégülését a plakát alatt, előtt...

A tévében éppen egy ifjúsági szervezet pogácsaképző ifjú jogásza magyarázza, milyen károsak a plakátok – közöttük az általam oly' szeretett plakát is – az ifjúságra nézvést. Szánalom fog el, ahogy nézem a fiatal, szenvedélytelenséget színlelő arcot. Nem tehetek róla, gimnáziumban tanító tanárként, két serdülő lány apjaként, én nem az inkriminált plakátoktól és az azokon hordozott tartalmaktól féltem leánykáimat, tanítványaimat, hanem az ilyen vértelen, fari-zeusképző és -viselkedésű figuráktól. A hajnalban plakátokat szagató, összefestő, bemocskoló *erkölcsöktől*. Tegnap A skarlát betűt láttam az HBO-n. Országosan tenném kötelezővé a meg-nézését. De nem csak ennek a műnek. Sok másnak is, természetesen, amelyek a tolerancia hiányáról, illetve a hiány következményeiről beszélnek. Mert a képmutatás, jelenjék is meg bármilyen köntösben, szörnyű rombolást tud végezni, éppen azok körében, akikre hivatkozik, akik mögé elbújik, akiket megvédeni akar. Az ártatlanokról, a romlatlanul gondolkodókról, az életet természetes érzelmekkel befogadókról és megélőkről beszélek...

Zalán